

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžo/20/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010202057
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1010202057.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: JUDr. X. B., E., právne zastúpeného JUDr. Gabrielou Zelemovou, advokátkou, Heydukova 16, Bratislava, proti žalovanému Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministra vnútra Slovenskej republiky č.p.: SLV-PS-PK-82/2010 zo dňa 21. septembra 2010, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/343/10-66 zo dňa 25. januára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/343/2010-66 zo dňa 25. januára 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania v sume 134, 79 €, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť do 30 dní od doručenia tohto rozsudku k rukám právnej zástupkyne žalobcu JUDr. Gabriely Zelemovej.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 2 písm. a/c/ zákona č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie ministra vnútra SR č.p.: SLV-PS-PK-82/2010 zo dňa 21. septembra 2010 a personálny rozkaz prezidenta Policajného zboru č. 146 zo dňa 28. mája 2010 o preložení žalobcu v stálej štátnej službe vo funkciu starší referent špecialista operatívneho oddelenia Odboru boja proti korupcii Bratislava, Úradu boja proti korupcii Prezídia PZ, služobného úradu Ministerstva vnútra SR na Okresné riaditeľstvo PZ v Galante, služobného úradu Krajského riaditeľstva PZ v Trnave dňom 1. júna 2010 podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zák. č. 73/1998 Z.z.“) a o odvolaní žalobcu dňom 31. mája 2010 z doterajšej funkcie (§ 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 Z.z.) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konaniu, ktoré mu predchádzalo v medziach

žaloby dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň aj z nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Krajský súd nesúhlasil s názorom žalovaného vo vyjadrení k žalobe, že rozhodnutie žalovaného o preložení žalobcu by malo byť zo súdneho prieskumu vylúčené na základe ust. § 248 písm. a/ OSP, nakoľko podľa krajského súdu rozhodnutím o preložení žalobcu sa zmenilo miesto výkonu jeho štátnej služby a jeho funkcie, nejde preto o procesné rozhodnutie týkajúce sa vedenia konania, za ktoré sa považujú len čiastkové rozhodnutia o procesných otázkach týkajúcich sa postupu správneho orgánu v konaní. Ďalej konštatoval, že služobné hodnotenie, ktoré bolo dôvodom pre vydanie rozhodnutia o preložení žalobcu je spôsobilým predmetom preskúmania súdom v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti OSP a bolo právom žalobcu obrátiť sa na súd so žalobou o preskúmanie tohto rozhodnutia, čo žalobca nevyužil, je preto právoplatné služobné hodnotenie záväzným rozhodnutím tak pre služobný orgán konajúci vo veci preloženia žalobcu na inú funkciu podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zák. č. 73/1998 Z.z., ako aj pre súd, ktorý v konaní o preskúmanie rozhodnutia o preložení nie je oprávnený preskúmať aj skôr vydané rozhodnutie vo veci služobného hodnotenia, o ktoré sa preskúmané rozhodnutie o preložení opiera.

Námietku žalobcu, že v čase rozhodnutia o preložení sa staral trvale o dve maloleté deti a preto ho bolo možné preložiť do iného miesta výkonu štátnej služby a do iného služobného úradu len s jeho písomným súhlasom v zmysle § 150 ods. 1 OSP, však krajský súd považoval za dôvodnú, pričom konštatoval, že priznanie statusu osamelého policajta trvale sa starajúceho aspoň o jedno dieťa patrí aj rozvedenému policajtovi, ktorý sám fakticky a dlhodobo zabezpečuje trvalú starostlivosť o svoje dve maloleté deti, a to aj za situácie, že súd zatiaľ nerozhodol v rozvodovom konaní o trvalom zverení detí do jeho starostlivosti právoplatným rozhodnutím. Podstatným pre priznanie statusu je podľa súdu zistenie, že policajt žije s deťmi v spoločnej domácnosti ako jediný z rodičov a zabezpečuje deťom trvalú osobnú starostlivosť a opateru, na čom nič nemení fakt, že druhý z rodičov sa s deťmi stretáva a takisto realizuje svoje rodičovské práva a povinnosti, nežije však s deťmi v spoločnej domácnosti. Podľa názoru súdu žalovaný vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď nevzal do úvahy tvrdenia žalobcu o poskytovaní trvalej faktickej starostlivosti svojim dvom maloletým deťom, ani skutočnosti uvedené v odôvodnení právoplatného uznesenia Okresného súdu v Trnave č.k. 36C/113/2007-506 zo dňa 29. júna 2010 a zastal názor, že iba konečným rozhodnutím vo veci samej - v konaní o úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom žalobcu, možno preukázať trvalú starostlivosť aspoň o jedno dieťa mladšie ako 15 rokov. Nakoľko žalovaný sa skutočnosťami preukazujúcimi trvalú faktickú starostlivosť žalobcu aspoň o jedno dieťa mladšie ako 15 rokov z dôkazného hľadiska nezaoberal, neposkytujú jeho skutkové zistenia dostatočný podklad pre spravodlivé posúdenie veci.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal žalovaný včas odvolanie z dôvodov uvedených v ust. § 205 ods. 2 písm. a/ a f/ OSP a navrhol aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) napadnutý rozsudok zmenil tak, že žaloba sa zamieta.

Žalovaný nesúhlasil so závermi krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie o preložení žalobcu podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zák. č. 73/1998 Z.z. je spôsobilé súdneho prieskumu, a má za to, že až rozhodnutie, a to personálny rozkaz riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Galante č. 201 zo dňa 31. mája 2010, ktorým bol žalobca v súlade s § 33 zák. č. 73/1998 Z.z. dňom 1. júna 2010 ustanovený do voľnej funkcie, sa považuje za rozhodnutie vo veci samej, pretože až týmto rozhodnutím sa žalobcovi priznávajú práva a určujú povinnosti (ustanovenie do konkrétnej voľnej funkcie, zaradenie do platovej triedy, priznanie príplatkov, atď.).

Podľa jeho názoru žalobou napadnuté rozhodnutia sú procesné rozhodnutia, týkajúce sa vedenia konania, ktoré v zmysle § 248 písm. a/ OSP nepodliehajú súdnemu prieskumu, ale je možné ich preskúmať podľa § 245 ods. 1 OSP spolu s personálnym rozkazom riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Galante č. 201 zo dňa 31. mája 2010 o ustanovení žalobcu do voľnej funkcie v súlade s § 33 zák. č. 73/1998 Z.z., z dôvodu, že pre jeho vydanie boli záväzné. V opačnom prípade nastane situácia, že ak žalobca nevyužil aj možnosť súdneho prieskumu, a to personálneho rozkazu riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Galante

č. 201 zo dňa 31. mája 2010, tento ostáva naďalej právoplatný a vykonateľný.

Rovnako žalovaný nesúhlasí so záverom súdu, že podstatným pre priznanie statusu osamelého policajta je zistenie, že policajt žije s deťmi v spoločnej domácnosti ako jediný z rodičov a zabezpečuje deťom trvalú osobnú starostlivosť a opateru a to aj za situácie, že súd zatiaľ nerozhodol v rozvodovom konaní o trvalom zverení detí do jeho starostlivosti právoplatným rozhodnutím. Pokiaľ ide o trvalú starostlivosť, podľa názoru žalovaného túto je potrebné vykladať v súlade s ust. zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 36/2005 Z.z.“). Odkazoval na § 24 tohto zákona, podľa ktorého v rozhodnutí, ktorým sa rozvádza manželstvo rodičov maloletého dieťaťa, súd upraví výkon ich rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, najmä určí, komu maloleté dieťa zverí do osobnej starostlivosti, kto ho bude zastupovať a spravovať jeho majetok. Súčasne určí, ako má rodič, ktorému nebolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, prispievať na jeho výživu, alebo schváli dohodu rodičov o výške výživného.

Podľa názoru žalovaného, žalobca v čase vedenia konania vo veci jeho preloženia podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zák. č. 73/1998 Z.z. nepredložil žiaden dôkaz, t.j. právoplatné rozhodnutie preukazujúce skutočnosť, že sa trvale osobne stará aspoň o jedno dieťa mladšie ako 15 rokov. Za takýto dôkaz podľa jeho názoru nie je možné považovať právoplatné uznesenie Okresného súdu v Trnave č.k.: 36C/113/2007-506 zo dňa 29. júna 2010, ktorým bolo rozhodnuté o nariadení predbežného opatrenia o tom, že maloleté deti žalobcu sa zverujú do jeho osobnej starostlivosti, pričom je podľa žalovaného potrebné poznamenať, že žalobou napadnutý personálny rozkaz bol vydaný skôr ako predmetné uznesenie, ktorým sa iba dočasne upravili vzťahy k maloletým deťom.

Podľa názoru žalovaného z ust. § 250 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z.z., ktoré stanovuje, že „právny úkon, ktorý nebol urobený formou predpísanou týmto zákonom, je neplatný, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon“, vyplýva záver, že ak ust. § 150 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z. neobsahuje tzv. doložku sankcie neplatnosti, aj napriek tej skutočnosti, že písomný súhlas policajt nedal, nebráni to jeho preloženiu alebo preveleniu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo k inému služobnému úradu.

V závere poukázal na to, že žalobca doručil návrh na nariadenie predbežného opatrenia o tom, že maloleté deti žalobcu sa zverujú do jeho osobnej starostlivosti na súd až dňa 22. júna 2010, pričom žalobou napadnutý personálny rozkaz bol vydaný už dňa 28. mája 2010 a žalobca bol sním oboznámený 31. mája 2010, z čoho vyplýva, že uznesenie súdu, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie v čase vydania personálneho rozkazu neexistovalo.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil, zároveň si uplatnil náhradu trov konania, ktorej výšku vyčíslil na výzvu súdu.

Podľa žalobcu sa v odvolaní žalovaného nenachádzajú iné dôvody ako v jeho vyjadrení sa k žalobe a nakoľko sa skutkový a právny stav nezmenil, trvá na všetkých svojich podaniach, ktoré predložil tak v súdnom ako aj správnom konaní a je toho názoru, že rozhodnutie krajského súdu je správne, riadne vyčerpávajúce a zrozumiteľne odôvodnené, keďže rozhodnutia žalovaného vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu bolo nepostačujúce na posúdenie veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach žaloby a v rozsahu odvolania žalovanej (§ 212 ods. 1 OSP), a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk a rozsudok bol verejne vyhlásený (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa čl. 142 ods. 1, veta za bodkočiarkou, Ústavy Slovenskej republiky súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov

orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa ustanovenia § 244 ods. 3 veta prvá OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 247 ods. 2 OSP pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 248 OSP súdy nepreskúmajú:

- a) rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania,
- b) rozhodnutia, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak samy osebe neznameniajú právnú prekážku výkonu povolania, zamestnania alebo podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti,
- c) rozhodnutia o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti právnickým osobám alebo fyzickým osobám, ak samy osebe neznameniajú právnú prekážku výkonu povolania alebo zamestnania,
- d) rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúmanie vylučujú osobitné zákony

Podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zák. č. 73/1998 Z.z. sa policajt v služobnom pomere prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože podľa záveru služobného hodnotenia nie je spôsobilý vykonávať doterajšiu funkciu.

Podľa § 150 ods.1 zák. č. 73/1998 Z.z. tehotnú policajtku a policajtku starajúcu sa o dieťa staršie ako jeden rok možno v čase, dokedy dieťa nedosiahlo vek osem rokov, vyslať na služobné cesty mimo miesta výkonu štátnej služby alebo trvalého pobytu, preložiť alebo preveľiť do iného miesta výkonu štátnej služby alebo k inému služobnému úradu len s jej písomným súhlasom. Podľa ods. 2 ustanovenie odseku 1 platí aj pre osamelú policajtku starajúcu sa o dieťa mladšie ako 15 rokov.

Podľa § 157 zák. č. 73/1998 Z.z. ustanovenia § 148, 150 a 151 sa vzťahujú aj na osamelých policajtov trvale sa starajúcich aspoň o jedno dieťa.

Podľa § 158 zák. č. 73/1998 Z.z. osamelými sa rozumejú slobodné, ovdovené alebo rozvedené policajtky, slobodní, ovdovení alebo rozvedení policajti, alebo policajtky a policajti osamelí z iných vážnych dôvodov.

Podľa § 248 zák. č. 73/1998 Z.z. policajt môže podať na súde návrh na preskúmanie právoplatného rozhodnutia vydaného nadriadeným.

Z pripojenej spisovej dokumentácie odvolací súd zistil, že dňa 30. marca 2010 bolo vydané podľa § 27 ods. 6 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z. služobné hodnotenie žalobcu, v záveroch ktorého sa uvádza, že žalobca je nespôsobilý vykonávať zastávanú funkciu a je spôsobilý vykonávať inú menej zodpovednú

funkciu. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný rozhodnutím č.p.: SLV-PK-47/2010 zo dňa 21. mája 2010 zamietol a napadnuté služobné hodnotenie potvrdil. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21. mája 2010; žalobca nepodal žalobu o preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia. Dňa 28. mája 2010 vydal prezident Policajného zboru personálny rozkaz č. 146, ktorým podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. preložil žalobcu dňom 1. júna 2010 na Okresné riaditeľstvo PZ v Galante, služobného úradu Krajského riaditeľstva PZ v Trnave, súčasne odvolal žalobcu dňom 31. mája 2010 z doterajšej funkcie staršieho referenta špecialistu operatívneho oddelenia Odboru boja proti korupcii Bratislava, Úradu boja proti korupcii Prezídia PZ, služobného úradu Ministerstva vnútra SR. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na závery služobného hodnotenia žalobcu zo dňa 30. marca 2010. Priamo pri prevzatí personálneho rozkazu vyjadril žalobca s preložením písomný nesúhlas a zároveň podal voči nemu odvolanie, v ktorom namietal nesprávnosť postupu služobných orgánov, ktorý predchádzal vydaniu služobného hodnotenia, nesúhlasil s jeho závermi a namietal tiež, že ako osamelého policajta starajúceho sa o dve maloleté deti ho preložili do iného miesta výkonu štátnej služby v rozpore so zákonom. V priebehu odvolacieho konania žalobca doložil listiny týkajúce sa konaní vedených na Okresnom súde v Trnave vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti O. B. (nar. X. U. XXXX) a P. B. (nar. XX. U. XXXX) a z rozvodového konania manželov JUDr. X. B. a Ing. Q. B.. Podľa uznesenia Okresného súdu Trnava, č. k. 36C/113/2007-506 zo dňa 29. júna 2010, boli maloletí O. a P. B. predbežným opatrením zverení do osobnej starostlivosti žalobcu. V odôvodnení uvedeného uznesenia sa okrem iného uvádzajú zistenia súdu, že maloletý O. je v starostlivosti otca od 13. augusta 2007 a maloletý P. s prestávkou opätovne od 14. novembra 2009. Obaja rodičia vyjadrili v predmetnom konaní zhodu o tom, že maloletí sa majú na čas po rozvode zveriť do osobnej starostlivosti otca, ktorý im už reálne zabezpečuje osobnú starostlivosť, pričom pokiaľ ide o osobnú starostlivosť o maloletých na čas do rozvodu, t.j. do 23. januára 2009, o tej bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 27P/42/2007-390 zo dňa 15. júna 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu č.k. 11Cop/8/2009-473 zo dňa 17. marca 2010 tak, že obaja maloletí boli zverení do osobnej starostlivosti otca.

Rozhodnutím č. p.: SLV-PS-PK-82/2010 zo dňa 21. septembra 2010 žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil personálny rozkaz prezidenta Policajného zboru č. 146 zo dňa 28. mája 2010.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, podľa ktorého je rozhodnutie o preložení žalobcu v zmysle ust. § 35 ods. 1 písm. c/ zák. č. 73/1998 Z.z. po vyčerpaní opravného prostriedku žalobcom podlieha súdneho prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti OSP, nakoľko ide o rozhodnutie, spôsobilé žalobcu ukrátiť na jeho právach a oprávnených záujmoch a rovnako nie je vylúčené zo súdneho prieskumu v zmysle § 248 OSP, ako správne podotkol krajský súd. Už samotný obsah predmetného rozhodnutia, ktorým nadriadený žalobcu rozhodol o jeho preložení na iný služobný úrad a odvolanie z funkcie, teda rozhodoval o zmene funkcie a miesta výkonu štátnej služby, čím menil práva a povinnosti žalobcu, na ktorých mohol byť žalobca pri nezákonnom postupe zo strany žalovaného ukrátený, vylučuje toto rozhodnutie z charakteru procesných rozhodnutí.

Odvolací súd rovnako nesúhlasí s názorom žalovaného, že žalobou napadnuté rozhodnutia je možné preskúmať len spolu s personálnym rozkazom riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ v Galante č. 201 zo dňa 31. mája 2010 o ustanovení žalobcu do voľnej funkcie v súlade s § 33 zák. č. 73/1998 Z.z., a má za to, že tieto rozhodnutia, pokiaľ sú právoplatné, ako to stanovuje ust. § 248 zák. č. 73/1998 Z.z., sú spôsobilé súdneho prieskumu samostatne, ako rozhodnutia, ktorými sa zasahuje do práv a povinností osoby v nich určenej.

Nemožno súhlasiť ani s názorom žalovaného, podľa ktorého priznanie statusu osamelého policajta trvale sa starajúceho aspoň o jedno dieťa mladšie ako 15 rokov je možné len na základe právoplatného rozhodnutia súdu v konaní o úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželov, pretože takýto výklad žalovaného je nad rámec úmyslu zákonodarcu, ktorý pre preukázanie tejto skutočnosti neobmedzuje dôkazné prostriedky, ktorými by mal policajt preukázať daný status. Navyše výklad žalovaného je na ujmu záujmov maloletých detí, čo je v príkrom rozpore s účelom zák. č. 36/2005 Z.z. Zo znenia ust. § 150 zák. č. 73/1998 Z.z. je zjavné, že jeho cieľom je vytvoriť a posilniť stabilitu výchovného prostredia a zároveň umožniť osamelému policajtovi realizovať práva a povinnosti

vyplývajúce z práv a povinností rodiča poskytujúceho trvalú osobnú starostlivosť o maloleté dieťa mladšie ako 15 rokov.

Listinné dôkazy založené v administratívnom ako aj súdnom spise, odôvodnenie uznesenia Okresného súdu v Trnave č.k. 36C/113/2007-506 zo dňa 29. júna 2010, ktorým boli maloleté deti žalobcu predbežným opatrením zverené do osobnej starostlivosti žalobcu, vo svojom odôvodnení uvádza, že maloletý O. je v starostlivosti otca od 13. augusta 2007 a maloletý P. s prestávkou opätovne od 14. novembra 2009, podporujú zistenia, že žalobca spĺňa podmienky uvedené v § 150 zák. č. 73/1998 Z.z. pre priznanie statusu osamelého policajta. Žalovaný nedostatočne zisťoval skutočný stav, keď vydal napadnuté rozhodnutie bez zistenia toho, kto poskytuje maloletým deťom žalobcu trvalú osobnú starostlivosť. Pre záver o tom, či sa žalobca v čase preloženia trvale a sám staral o svoje maloleté deti, bolo potrebné, aby žalovaný vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, oboznámil sa s úpravou práv a povinností žalobcu k jeho maloletým deťom na čas do rozvodu a po rozvode a nespoliehal sa len na skutočnosť, že ku dňu preskúmvacieho rozhodnutia o preložení žalobca nepredložil právoplatné súdne rozhodnutie o zverení detí.

Námietka žalovaného, že žalobca doručil návrh na nariadenie uvedeného predbežného opatrenia na súd až po tom, čo bol oboznámený s rozhodnutím o jeho preložení je podľa odvolacieho súdu neodôvodnená, nakoľko ako už bolo spomenuté pre priznanie statusu v zmysle § 150 zák. č. 73/1998 Z.z. je podstatný reálny stav poskytovania trvalej osobnej starostlivosti maloletých deťom. Podanie tohto návrhu len preukazuje snahu žalobcu o získanie listinného dôkazu, ktorým by preukázal skutočný stav.

Ak žalovaný namieta, že rozhodnutiu o preložení žalobcu nebráni jeho písomný nesúhlas z dôvodu dikcie ust. § 250 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z.z., ktoré uvádza, že ak nebol právny úkon urobený formou predpísanou týmto zákonom, je neplatný, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon, odvolací súd zastáva názor, že na daný prípad nie je možné aplikovať predmetné ustanovenie. V ust. § 150 zák. č. 73/1998 Z.z. ide o hmotnoprávnu podmienku písomného súhlasu, ktorým je podmienené rozhodnutie o preložení podľa ust. § 35 ods. 1 písm. c/ zák. č. 73/1998 Z.z.. Navyiac žalobca výslovne vyjadril svoj nesúhlas s preložením v písomnej forme práve z dôvodu starostlivosti o maloleté deti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za neopodstatnené, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci krajským súdom, preto napadnutý rozsudok krajského súdu stotožniac sa s jeho právnym záverom v plnom rozsahu podľa § 219 ods. 1,2 OSP potvrdil.

Podľa § 250j ods. 6 OSP je správny orgán viazaný právnym názorom súdu.

Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu patrí náhrada trov odvolacieho konania, ktoré účelne v konaní vynaložil (§ 142, § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1, § 250k ods. 1 OSP) v sume 134,79 Eur (za jeden úkon právnej pomoci - vyjadrenie k odvolaniu).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.